

**SOME PSYCHOLOGICAL AND PEDAGOGICAL ASPECTS OF EFFECTIVE
INTRODUCTION OF INTERACTIVE TECHNOLOGIES IN THE PROCESS OF
FORMATION OF SOCIO-CULTURAL COMPETENCE OF FUTURE PHILOLOGISTS**

**ДЕЯКІ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ ЕФЕКТИВНОГО
ВПРОВАДЖЕННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕС ФОРМУВАННЯ
СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ-
ФІЛОЛОГІВ**

Олена Салі

аспірантка

E-mail: lenasali2002@gmail.com

Ізмаїльський державний гуманітарний
університет, Україна

Olena Sali

graduate student

E-mail: lenasali2002@gmail.com

Izmail State University of Humanities, Ukraine

ABSTRACT

Modern language education is now seen as a process of formation of personality, the acquisition of certain skills, competencies that he can use in everyday life. And that is why in the teaching of foreign languages there is a need to use such systems, methods and technologies of teaching that will ensure the development of cognitive, communicative and many other abilities of students. The pedagogical literature describes many ways of organizing learning (according to the level of activity of students, the level of their involvement in productive activities, didactic goals, methods of organization, etc.). In terms of the competence approach, they are aimed at developing students' cognitive abilities and their activity in the learning process. The source of activity in learning can be defined as a personal property that is acquired and developed in the organized process of cognition. In practice, it is not always possible to organize speech interaction (during a lesson or lesson), using traditional methods and forms of work. Therefore, there are more productive technologies and learning models. The main methodological innovations in our time in our country are directly related to the use of interactive methods, techniques and technologies of foreign language teaching.

Interactive methods are very difficult to classify, as many of them are an intertwining of several techniques. The use of certain technologies depends on various reasons: the purpose of the lesson, the experience of the participants and the teacher, their taste. Interactive learning involves a different from the usual logic of the educational process: not from theory to practice, but from the formation of new experience to its theoretical understanding through application. Interactive technologies are based on the interaction of all participants in the learning process. The main effective interactive technologies can be considered brainstorming, technologies «Carousel», «Aquarium», role play and more, which help the teacher to convey the necessary information to students in interesting ways.

Thus, interactive learning involves all students in the learning process, interests them and gives the opportunity to apply and practice the established communication skills. In addition, interactive techniques are used (as part of interactive methods) that allow students to activate their cognitive abilities to extract information on their own.

Key words: *interaction, interactive technology, role play, perceptual model, group work.*

Постановка проблеми. Як показує власний досвід викладання іноземної мови та досвід численних вчителів практиків, організувати мовленнєву взаємодію на уроці не завжди вдається, використовуючи традиційні методи і форми роботи. Основні методичні

інновації сьогодні пов'язані із застосуванням інтерактивних методів і прийомів навчання іноземної мови. Інтерактивне навчання побудоване на взаємодії учня з навчальним оточенням, навчальним середовищем, яке служить галуззю освоєного досвіду. Суть цього навчання полягає в тому, що навчальний процес організований таким чином, що всі учні виявляються залученими в процес пізнання. Кожен з них вносить свій особливий особистий внесок, йде обмін знаннями, ідеями, методами діяльності. Це відбувається в атмосфері доброзичливості, взаємної підтримки, що дозволяє не тільки отримувати нове знання, а й розвивати пізнавальну діяльність. Учень стає повноправним учасником навчального процесу, його досвід служить основним джерелом навчального пізнання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розкриваючи умови ефективної організації навчального процесу з використанням інтерактивних методів, важливо згадати слова О.О. Леонтьєва, який стверджував, що будь-яка діяльність опосередкована ставленням людини до інших людей (Леонтьєв, 2007). Автор теорії контекстного навчання А.А. Вербицький робить висновок про те, що «будь-яка предметна дія відбувається в соціальному контексті, соціально обумовлена, передбачає участь інших людей та їх відгук, особистісну і соціальну відповідальність за скоєне» (Вербицький, 2014: 3-14). Тому викладачеві важливо оперувати не тільки предметно-технологічною складовою своєї діяльності, а й її соціальним контекстом. Стосовно соціальної взаємодії, Г.М. Андреева зазначає активність з «кожного боку» (Андреева, 2006). Провідну сторону часто називають «ініціальною», а другу – реактивною. Але оскільки стан кожної зі сторін активний, то той, хто зовні пасивний (реактивен) здійснює дію прийняття-неприйняття впливу активної сторони, приймаючи рішення про участь-неучасть у спільній діяльності. Ці положення дозволяють зробити однозначний і простий висновок про те, що, в освітньому процесі педагог бере на себе відповідальність за прийняття учнями впливу і його участі в запланованій діяльності. Найбільш глибокою і повною є систематизація основних видів міжсуб'єктної взаємодії, що визначають структуру спільної діяльності як зазначає М.А. Косолапова (Косолапова, 2017). Він розглянув її практичне втілення в освітньому процесі, розкриваючи різноманітні ситуації взаємодії. На його думку, схема суб'єкт-суб'єктного взаємодії є неповною, оскільки в філософському розумінні суб'єкт існує тільки в протиставленні з об'єктом. Отже, важливо побачити предмет діяльності взаємодіючих людей і перетворити схему в «суб'єкт-об'єкт-суб'єкт». Індивідуальна діяльність людини, будучи за походженням колективною, перетворює лінійну схему взаємодії в спільно розподілену, кооперативну, в якій суб'єкт-суб'єктна взаємодія виступає формою координації та інтеграції індивідуальних дій учасників.

Мета статті – проаналізувати психолого-педагогічні аспекти ефективного впровадження інтерактивних технологій в процес формування соціокультурної компетентності майбутніх вчителів-філологів.

Наукові завдання статті:

- провести аналіз наукової, методичної, психолого-педагогічної літератури з проблеми дослідження;
- виявити сутність і особливості інтерактивного навчання іноземної мови в початковій школі;
- проаналізувати деякі інтерактивні технології навчання іноземної мови та їх психолого-педагогічні аспекти процесу формування соціокультурної компетентності;
- виявити вплив інтерактивних технологій на мотивацію навчання іноземної мови дітей молодшого шкільного віку;
- вивчити можливість використання інтерактивних технологій при організації навчально-освітнього процесу у навчанні іноземної мови.

Виклад основного матеріалу. Така діяльність має загальну не тільки операційну, але мотиваційно-сміслову структуру. Автор В. І. Панов, виконуючи психологічний аналіз

педагогічної діяльності, також виходить з парадигми «суб'єкт-суб'єктних» відносин в освітньому процесі (Панов, 2006). Згідно цій парадигмі основна увага приділяється навчальній діяльності того, хто навчається, завдання педагога – організувати навчальну діяльність так, щоб досягти цілей заняття. Зауважимо, що в сучасній педагогіці методика роботи в даній парадигмі ще не розроблена і для педагога представляє значні труднощі. Головні труднощі в реалізації суб'єкт-суб'єктного підходу полягає в тому, що педагог повинен поставити мету, яка повинна бути прийнята учнями. Тільки прийнявши мету, останній перетворюється в суб'єкта навчальної діяльності. На кожен з компонентів структури заняття-уроку впливають зовнішні умови (по відношенню до педагога – це стан учнів, характеристики зовнішнього середовища, події, що відбуваються в мікро – і макросоціумі) і внутрішні умови, що визначаються здатністю педагога оцінити ситуацію і прийняти адекватні зовнішні умови рішення. Таким чином педагог повинен бути компетентний в сфері професійної діяльності, тобто готовий до прояву знань, умінь, здібностей і особистісних якостей, що дозволяють успішно вирішувати функціональні завдання, які становлять сутність професійної діяльності. Однак залишається відкритим питання про те, наскільки сформована позиція суб'єкта у самого педагога. Педагог цілеспрямовано реалізує свою професійну активність у формі тих чи інших професійних компетенцій (дій), а одиницею аналізу і критерієм становлення професійної педагогічної діяльності виступає становлення суб'єктності педагога, тобто становлення його здатності бути суб'єктом педагогічних дій.

Дослідник В.І. Панов підкреслює, що для того, щоб педагогічна активність знайшла вищу форму свого розвитку – форму педагогічної діяльності, необхідно її поетапне становлення.

1 етап. Уміння сприйняти і сформувані образ (перцептивну модель) виконати потрібну дію. На цій стадії у суб'єкта повинна скластися перцептивна модель, суб'єкт розглядає, вслухається, вдивляється, відбувається формування перцептивної, концептуальної моделі того, що потрібно виконати. Іншими словами, відбувається перцептивна інтеріоризація дії-зразка. Функція контролю при цьому відсутня.

2 етап. Виконання дії за допомогою наслідування без контролю за правильністю його виконання. Це стадія розвитку суб'єкта репродуктивного відтворення, суб'єкта наслідування. На даній стадії реалізується принцип уподібнення того, що людина бачить як зразок для відтворення. Засобом для контролю виступає перцептивна модель того, що потрібно виконати.

3 етап. Виконання дії-зразка при зовнішньому контролі за правильністю цього виконання. Дана стадія характеризується як стадія учнівства (позиція учня), коли суб'єкт здатний довільно виконувати потрібні дії, але при зовнішньому контролі за правильністю виконання, який здійснюється викладачем (зовнішній локус контролю). Це етап, на якому знову починається процес інтеріоризації, але інтеріоризації вже не стільки самої дії, скільки функції контролю за правильністю виконання цієї дії.

4 етап. Відтворення дії-зразка при наявності суб'єктивного, внутрішнього контролю (інтеріоризована функція контролю, тобто довільній регуляції – це стадія розвитку суб'єкта довільного виконання дії при внутрішньому контролі, коли, виконуючи необхідну дію, суб'єкт сам здатний оцінити правильність свого виконання цієї дії (позиція майстра).

5 етап. Здійснення зовнішнього контролю навчальної активності учнів, коли об'єктом цього контролю виступають навчальні дії (екстеріоризована функція довільної регуляції) – це стадія розвитку суб'єкта екстеріоризації контролю, суб'єкта експертної оцінки правильності виконання необхідної дії іншими індивідами (позиція експерта). Суб'єкт повертається в ту ситуацію, де відбувалася дія. При цьому відбувається екстеріоризація як виконавчого, так і регуляторного (контролюючого) аспектів дії, необхідного до виконання.

Виходячи з даної моделі, слідує, що здатність бути суб'єктом дії включає в себе здатність не тільки виконувати дію, але і здійснювати усвідомлений контроль за правильністю його виконання. Причому спочатку інтеріоризується дія, а лише потім функція контролю. При цьому відбувається два цикли реалізації принципу єдності «інтеріоризація – екстеріоризація»: на рівні формування (інтеріоризації) перцептивної моделі та її екстеріоризації у вигляді наслідування, і на рівні формування функції контролю за правильністю виконання необхідної дії і здатності до її екстеріоризації. Але зрозуміло, що справжнім суб'єктом педагогічної діяльності вчитель стає лише тоді, коли він готовий рефлексувати і екстеріоризувати дію, що відбувається на останній стадії.

Наведена теоретична модель становлення суб'єкта, становлення активності до «форми» діяльності являє собою ідеальну модель, в реальній ж дійсності виділені етапи (стадії) розвитку суб'єктності накладаються один на одного, і формування одних з них, можливо, випереджає розвиток інших.

Одним з визначальних чинників успішності педагогічної діяльності є здатність розвивати суб'єкт-суб'єктні відносини, що також неможливо без сформованої суб'єктності самого педагога.

Дослідник В. І. Панов включає відносини в систему екопсихологічної взаємодії, яка розуміється як сукупність взаємодій людини з навколишнім середовищем і виступає системоутворюючим фактором для об'єднання і розвитку «людини» і «навколишнього середовища» в системне ставлення «людина – життєве середовище» (Панов, 2006). Тип взаємодії між компонентами зазначених відносини визначається рольовою позицією кожного з його компонентів. В якості базових типів екопсихологічної взаємодії виділяються наступні шість типів:

- об'єкт-об'єктний, коли взаємодія в системі «учень – учитель (освітнє середовище)» має суто абстрактний і формальний характер і характеризується пасивністю, і в цьому сенсі об'єктно, по обидва боки;
- об'єкт-суб'єктний, коли учень, займаючи пасивну позицію до процесу навчання, виконує роль об'єкта впливу з боку освітнього середовища, зокрема, у формі педагогічного впливу з боку педагога;
- суб'єкт-об'єктний, коли освітнє середовище виступає в якості об'єкта сприйняття, аналізу, проектування, експертизи (оцінки) з боку педагога або учня (можливо, спільно з педагогом) як суб'єкта зазначених або інших активних дій по відношенню до освітнього середовища, її компонентів та суб'єктів;
- суб'єкт-суб'єктний, коли компоненти системи «учень – учитель (освітнє середовище)» займають активну рольову позицію по відношенню один до одного.

Однак ця взаємодія теж може мати різні типи:

- суб'єкт-відокремлений, коли кожен з компонентів займає активну позицію, але не враховуючи при цьому і не беручи до уваги суб'єктність іншого компонента. Навчальна ситуація носить характер взаємного нерозуміння і навіть неприйняття один одного;
- спільно-суб'єктний, коли взаємодія учня і педагога має характер спільної дії, підлеглого досягнення спільної мети, але в той же час не вимагає зміни власної суб'єктності взаємодіючих суб'єктів;
- суб'єкт який породжує, коли взаємодія в системі «учень – учитель (освітнє середовище)» має спільно-розподілений характер, оскільки підпорядкована єдиній меті, досягнення якої неможливе без об'єднання її суб'єктів в якусь суб'єктну спільність. У свою чергу, це вимагає від її суб'єктів взаємного обміну способами і операціями спільно виконуваної дії, їх привласнення (інтеріоризації та екстеріоризації) і, отже, зміни своєї власної суб'єктності.

Таким чином, разом розподілена, кооперативна і породжуюча суб'єктність її

учасників діяльність вимагає від педагога серйозного переосмислення сформованих звичних способів реалізації професійних завдань в освітньому процесі. Це важливо, тому що основними відмінностями інтерактивної моделі навчання є, по-перше, реальна, а не декларована спільна діяльність учасників навчального процесу на всіх його етапах; по-друге, використання наявного досвіду учнів як джерела навчання.

Ядром інтерактивних форм навчання є групова робота, в тому числі і в малих групах, що багато в чому визначає освітній ефект і породжує такі характеристики спільної діяльності:

- високу активність всіх учасників освітнього процесу, обумовлену наявністю єдиної мети і загальної мотивацією; поділом процесу діяльності між його учасниками адекватно індивідуальним можливостям, досвіду та здібностям членів групи; прийняттям на себе відповідальності за загальний результат;

- комфортність взаємодії, породжувана роботою в малій групі. Працюючи в маленькій групі, учасники тримаються більш вільно, впевнено. Знімаються психологічні бар'єри в навчанні, думки кожного приймаються і цінуються групою.

- встановлюється тісний психологічний контакт;

- розвиток особистісних якостей, підвищення самооцінки учасників взаємодії.

Всі мають можливість навчитися як лідируючій ролі, так і ролі рядового учасника в ситуації групового рішення, розвинути здатність до відкритої взаємодії з іншими при збереженні власної індивідуальності, навчитися підкоряти особисті інтереси інтересам спільної справи, будувати конструктивні комунікативні моделі, розвиток вміння виступати перед аудиторією, емко і чітко викладати свої думки.

Розкриємо сутність двох інтерактивних технологій, які є інноваційними в практиці викладання іноземних мов.

«Карусель» – інтерактивний метод роботи, в процесі якого утворюється два кільця: внутрішнє і зовнішнє. Внутрішнє кільце утворюють сидячи нерухомо учні, а в зовнішньому кільці учні через кожні 30 секунд змінюються. Таким чином, вони встигають проговорити за кілька хвилин декілька тем і постаратися переконати в своїй правоті співрозмовника. Використання даного методу дозволяє ефективно відпрацьовувати етикетні діалоги.

Реалізація прийому «ідейна карусель» передбачає наступний алгоритм роботи:

1. Кожному члену мікрогрупи (по 4-5 чоловік) лунає чистий аркуш паперу і всім задається одне і те саме питання. Без словесного обміну думками всі учасники записують на своїх листках паперу спонтанні формулювання відповідей на нього.

2. Листки з записами в режимі дефіциту часу передаються по колу за годинниковою стрілкою сусідам по мікрогруп. При отриманні листка з записами кожен учасник повинен зробити новий запис, не повторюючи наявні. Робота закінчується тоді, коли кожному повернеться його листок. На цьому етапі запис не аналізується і не оцінюється.

3. У мікрогрупах відбувається обговорення сформульованих учасниками відповідей, пропозицій і виділення в підсумковий список найбільш важливих, актуальних з них.

4. Обмін результатами напрацювань мікрогруп. Всі мікрогрупи пропонують по черзі свої формулювання з підсумкового списку. Якщо формулювання не зустрічає заперечень інших груп, вона включається в остаточний загальний список.

Розглянемо цю технологію на практиці.

Карусель (зовнішнє коло та внутрішнє коло)

Інтерв'ю

1. What is your favourite sportsman?
2. What kinds of sports are you fond of?
3. What is the main aim of sports competitions?
4. Only some of those who take part in sports activities can become champions. Why?

Робота в групах. Аналіз анкет. Репортаж.

Name	Answer
1.	
2.	
3.	
4.	

Ще однією технологією є рольова гра. Рольова гра – це мовна, ігрова та навчальна діяльності одночасно. З точки зору учнів, рольова гра – це ігрова діяльність, в процесі якої вони виступають в різних ролях. Навчальний характер гри ними часто не усвідомлюється. Для вчителя ж мета гри – формування та розвиток мовних навичок і умінь учнів. Вона являє собою вправу для оволодіння навичками і вміннями в умовах міжособистісного спілкування. В цьому плані рольова гра забезпечує навчальну функцію. Рольова гра формує у школярів здатність зіграти роль іншого. Існує величезна кількість форм рольових ігор на уроках англійської мови: презентації, клуби за інтересами, інтерв'ю, заочні подорожі, круглі столи, прес-конференції, екскурсії, казки, репортажі та інше. Як показують результати навчання, застосування рольової гри на уроках іноземної мови сприяє позитивним змінам у мовленні учнів як в якісному відношенні (розмаїтість діалогічних єдностей, ініціативність мовних партнерів, емоційність висловлювання), так і в кількісному (правильність мови, обсяг висловлювання, темп мови).

Наприклад. Якби я був ...

Мета гри: формування навичок і умінь вживання в іноземній мові умовного способу і засобів вираження модальності на основі активізації мовної діяльності.

If I were the President, I would

Учні розігрують діалог.

- *Excuse me, could you tell me how to get to Trafalgar square?*
- *Of course. Can you see that wide street over there?*
- *Yes.*
- *Go along that street. It will lead you to Trafalgar square.*
- *Thank you. Have a nice day.*

Потім учням дається завдання. *You are at the bus station. A man comes pu to you and asks how to get to the centre of our town. Act out a dialogue. (Ви на автостанції. До вас підходить людина і питає як пройти до центру міста. Розіграйте діалог.)*

Активні та інтерактивні методи і прийоми стали все частіше включатися і в таку традиційну форму навчання, як лекція. Наприклад, лекція-бесіда, лекція із заздалегідь запланованими помилками, лекція із застосуванням елементів «мозкового штурму» (брейнстормінга), лекція з розбором мікроситуацій припускають безпосередній контакт з аудиторією, дозволяють привертати увагу учнів до найбільш важливих питань теми, визначати зміст і темп викладу з урахуванням специфіки аудиторії, розширювати коло думок учнів, використовувати колективний досвід і знання. Такі технології активізують пізнавальну діяльність аудиторії, дають можливість управляти думкою групи, використовувати цю думку для зміни негативних установок і хибних думок деяких учнів, для формування в них позитивної соціокультурної компетентності.

Scientific Bulletin of the Izmail State University of Humanities.
Section Pedagogical Sciences. Issue 53

Висновки. Підводячи підсумки сказаного, важливо підкреслити, що в інтерактивному навчанні паралельно йдуть два процеси: освоєння змісту освіти і комунікативний процес. Безсумнівно, що кожен викладач є фахівцем в галузі змісту свого навчального предмета, але крім цього необхідно пам'ятати про наступні психолого-педагогічні умови досягнення ефективності в освітній взаємодії:

1. Створення сприятливого психологічного клімату, що відображає якісну сторону відносин і характеризується прагненням до спільності, взаємодопомоги, прагненням до досягнення конструктивного результату, позитивними емоціями;

2. Діалоговий стиль спілкування, що припускає високу особисту залученість учасників, взаємоповагу, рівноправність, співтворчість, активне слухання;

3. Облік фаз групової динаміки;

4. Розвиток навичок групової взаємодії, яка відбувається за допомогою організації діяльності в парах, трійках, малих групах з динамічним, мінливим складом;

5. Рефлексивне підведення підсумків, яке допомагає кожному учаснику визначити особистий рівень просування, а групі – виробити правила ефективної спільної діяльності.

Арсенал засобів для формування соціокультурної компетентності досить широкий. Кожен учитель сам вибирає інструментарій, а також сукупність методів і способів, які будуть оптимально сприяти досягненню поставленої мети.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

Андреева Г. М. Социальная психология. М.: Аспект Пресс, 2006. 384 с.

Бех П.О. Концепція викладання іноземних мов в Україні. *Іноземні мови*. 1996. № 2. С. 3-8.

Вербицкий А.А. Контекстное образование: проблемы и перспективы. *Педагогика*. № 9. 2014. С. 3-14.

Косолапова М.А. Технологические подходы в организации профессиональной подготовки к педагогической деятельности в высшей школе. Томск: Томский гос. пед. ун-т, 2007. 177 с.

Леонтьев А.А. Язык, речь, речевая деятельность. М.: Просвещение, 1969; переизд. 2007

Панов В. И. Введение в экологическую психологию : учеб. пособие. М., 2006. 184 с.

REFERENCES:

Andreeva G. M. Socy`al`naya psy`xology`ya [Social Psychology] M.: Aspekt Press, 2006. 384 s.

Бех P.O. Концепciya vy`kladannya inozemny`x mov v Ukrayini. *Inozemni movy`*, 1996. № 2. S.3-8.

Jane Arnold. Affect in Language Learning/ Jane Arnold. Cambridge University Press, 1999. p.38.

Kosolapova M.A. Texnologiy`chesky`e podxody v organy`zacy`y` professy`onal`noj podgotovky` k pedagogy`cheskoj deyatel`nosty` v vysshej shkole [Technological approaches in the organization of vocational training for pedagogical activity in higher school]. Tomsk: Tomsky`j gos. ped. un-t, 2007. 177 s.

Kylyvnyk V. Interactive methods in shaping the sociocultural competence of future foreign language teachers in college of education. *European science scientific journal*. 5. Slovakia. 2018. P.84-88.

Leont`ev A.A. Yazyk, rech`, rechevaya deyatel`nost`. [Language, speech, speech activity]. M.: Prosveshheny`e, 1969; perey`zd. 2007

Науковий вісник Ізмаїльського державного гуманітарного університету. Серія: Педагогічні науки. Випуск 53.

Panov V. I. Vvedenie v ekologicheskuyu psihologiyu : ucheb. Posobie [Introduction to Environmental Psychology: Textbook]. M., 2006. 184 s.

Verby`czky`j A.A. Kontekstnoe obrazovany`e: problemy u` perspekty`vy [Context education: problems and prospects]// Pedagogiy`ka. № 9. 2014. S. 3-14.

АНОТАЦІЯ

Сучасна мовна освіта в даний час розглядається як процес становлення особистості, набуття нею певних навичок, компетенцій, які він може використовувати в повсякденному житті. І саме тому у викладанні іноземних мов з'являється необхідність використання таких систем, методів і технологій навчання, які будуть забезпечувати розвиток пізнавальних, комунікативних та багатьох інших здібностей учнів. У педагогічній літературі описано чимало способів організації навчання (за рівнем активності учнів, рівнем залучення їх до продуктивної діяльності, дидактичної мети, способам організації та інше). В умовах компетентнісного підходу вони спрямовані на розвиток пізнавальних здібностей учнів та їх активність у процесі навчання. Джерело активності в навчанні може бути визначено як особистісну властивість, що набувається і розвивається в організованому процесі пізнання. На практиці не завжди вдається організувати мовленнєву взаємодію (під час заняття або уроку), використовуючи традиційні методи і форми роботи. Тому існує більш продуктивні технології та моделі навчання. Основні методичні інновації в наш час в нашій країні пов'язані безпосередньо із застосуванням інтерактивних методів, прийомів і технологій навчання іноземної мови.

Інтерактивні методи дуже складно класифікувати, так як багато які з них є переплетенням декількох прийомів. Використання тих чи інших технологій залежить від різних причин: цілі заняття, досвідченості учасників і викладача, їх смаку. Інтерактивне навчання передбачає відмінну від звичної логіку освітнього процесу: чи не від теорії до практики, а від формування нового досвіду до його теоретичного осмислення через застосування. Інтерактивні технології будуються на взаємодії всіх учасників навчального процесу. Основними ефективними інтерактивними технологіями можна вважати мозковий штурм, технології «Карусель», «Акваріум», рольова гра та інше, які допомагають вчителю донести необхідну інформацію до учнів цікавими способами.

Таким чином, інтерактивне навчання залучає всіх учнів до процесу навчання, зацікавлює їх і дає можливість застосувати і відпрацювати сформовані навички спілкування. Крім того, застосовуються інтерактивні прийоми (в рамках інтерактивних методів) які дозволяють учням активізувати свої пізнавальні здібності до добування інформації самостійно.

Ключові слова: *інтерація, інтерактивна технологія, рольова гра, перцептивна модель, групова робота.*